

Κοζάνη: Ο λαός του Θεού συντηρεί την ελπίδα (π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας, παπαδάσκαλος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Με αυξημένο το αίσθημα της κοινωνικής αλληλεγγύης ανταποκρίθηκε με ευγένεια ψυχής ο λαός μας - για μια ακόμη φορά - στην παράκληση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλου για την ενίσχυση με αγαθά "κατά το μέτρο του δυνατού" ενός μεγάλου αριθμού συνανθρώπων μας που τα έχει ανάγκη. (Ποιμαντορική Εγκύκλιος, 27/10-3-2017).

Με την παραπάνω Εγκύκλιο που διαβάστηκε στη γιορτή του Ευαγγελισμού σ' όλους τους ιερούς Ναούς της Ιεράς Μητροπόλεως Σερβίων και Κοζάνης μεταφέρθηκε στο πλήρωμα της Εκκλησίας η παράκληση του Σεβ. κ. Παύλου: "όπως ενισχύσητε τα δύο Κοινωνικά Παντοπωλεία της καθ' ημάς Ιεράς Μητροπόλεως". Τα προσφερόμενα αγαθά είναι: "Τρόφιμα μακράς διαρκείας (π.χ. λάδι, αλεύρι, ζάχαρη, ζυμαρικά, όσπρια, δημητριακά κ.ά.). Απορρυπαντικά. Χαρτικά είδη καθαριότητας".

Και καταλήγει ο Σεβ.: “Ένας μεγάλος αριθμός συνανθρώπων μας τα έχει ανάγκη”.

Η κατακλείδα του Σεβ. κ. Παύλου: “Ένας μεγάλος αριθμός συνανθρώπων μας τα έχει ανάγκη”, δείχνει την ευαισθησία και την έγνοια του Επισκόπου και για τις υλικές ανάγκες των ανθρώπων, αλλά και το (απειλητικό για όλο το κοινωνικό σώμα) μέγεθος του προβλήματος. Ο “μεγάλος αριθμός” σήμερα, θα ελαττώνεται ή θα αυξάνει όσο περνά ο καιρός; Χώρια που το πρόβλημα δεν θα ‘πρεπε να υπάρχει.

Ο λαός (παρ’ όλο που ο ίδιος ζει στα όρια της ανέχειας) δεν αδιαφόρησε, άκουσε τη φωνή του Επισκόπου του, που συντονίστηκε με τη φωνή της καρδιάς του κι έβγαλε από το “έχει” του: δυο-τρία ζυμαρικά, ένα κουτί γάλα, ένα ρύζι, μια μαρμελάδα.

Μέσα σε σακούλες τα πήγε ο ίδιος στην εκκλησιά του χωριού του. Δείτε την εικόνα: Κορίτσια κι αγόρια, γυναίκες και άνδρες, γιαγιάδες και παππούδες (συν)πορεύονται προς την εκκλησιά τους. Κι όσο προχωρούν, τόσο πλησιάζουν στο Ναό και τόσο πλησιάζουν Αυτόν που κατοικεί σ' αυτόν. Και τόσο πλησιάζουν κι ο ένας τον άλλο καθώς προχωρούν προς το Ναό. Όπως γίνεται και με τις ακτίνες του κυκλικού δίσκου, που από τον κύκλο κατευθύνονται στο κέντρο του, ώσπου να ενωθούν σ' αυτό και να γίνουν ένα.

Η ελπίδα στην οικουμένη (και στον τόπο μας) κυοφορείται στην Εκκλησία. Είναι η Εκκλησία. Αν αφεθούμε, στο λίγο διάστημα που απόμεινε, στο κλίμα της Μεγάλης Σαρακοστής και αλλοιωθούμε από αυτό, τότε ίσως μπορεί να της επιτρέψουμε να "εκραγεί" στη ζωή μας. Αυτήν την έκρηξη χρειαζόμαστε. Για να γεμίσουν τα πάντα φως. Που θα κάνει τον αναστάσιμο Ύμνο βεβαιότητά μας: Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια.